

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **F. S.**, nar., st. příslušnost Kosovo, bytem, t.č. pobytem, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka**, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutím žalované č.j. CPR-13676/ČJ-2015-931200-ZZC ze dne 23.4.2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí, které napadl v celém rozsahu výroků, neboť žalovaná porušila čl. 3, 5 odst. 1 a čl. 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv (dále v textu Úmluvy), čl. 14 odst. 2 ve spojení s čl. 5 Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením (dále v textu Úmluva OSN), čl. 15 odst. 1 návratové Směrnice, § 124a zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 123b odst. 1 téhož zákona a ust. § 2 odst. 3, 4, § 3, § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu. Ke své osobě žalobce uvedl, že pochází z Kosova, byla mu diagnostikována paranoidní schizofrenie, pro níž byl opakovaně a dlouhodobě hospitalizován v psychiatrické nemocnici, do ČR přicestoval ve věku 12-ti let s matku a sestrami za otcem, který zde pracoval, celá rodina v ČR žije. Od přicestování neměl žádný cestovní doklad, ani vízum. Ve 20-ti letech, v roce 2008 požádal poprvé o mezinárodní ochranu, v souvislosti s tím mu bylo dne 11.9.2008 uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území ČR po dobu 1 roku, ale protože byl pro svou nemoc opakovaně hospitalizován, z ČR nevycestoval a byl opakovaně odsouzen pro přečin maření úředního

rozhodnutí. Dne 23.4.2015 se dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna, v době platnosti výjezdního příkazu a projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, ale následně byl zajištěn napadeným rozhodnutím podle § 124a zákona o pobytu cizinců a doba trvání zajištění byla stanovena na 120 dní. Umístěn byl do zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce namítá, že jeho zajištěním v zařízení, dochází k porušení čl. 3 Úmluvy, jež zakazuje mučení, nelidské nebo ponižující zacházení. Jako osoba s diagnózou paranoidní schizofrenie nemá v zařízení vytvořeny podmínky, jež by odpovídaly charakteru jeho duševního onemocnění. Určité zacházení musí dosahovat minimální úrovně závažnosti podle výkladu ESLP, čl. 3 Úmluvy obsahuje pozitivní závazek státu zajistit takové osoby umístění v podmínkách, jež jsou slučitelné s lidskou důstojností a pokud orgán rozhoduje o umístění osoby se zdravotním postižením v detenci, měl by prokázat zvláštní péči při zajištění takových podmínek, jež odpovídají zvláštním potřebám vyplývajícím z postižení dané osoby. V napadeném rozhodnutí není zmínka o zdravotním stavu žalobce, správní orgán nevzal v potaz jeho dušení onemocnění. Přitom Úmluva OSN ukládá povinnost zajistit osobě se zdravotním postižením přiměřené opatření. Žalobci v zařízení není poskytována specializovaná psychiatrická péče, před ani po zajištění nebyl vyšetřen psychiatrem. V zařízení je umístěn společně s ostatními dospělými muži, v části s mírnějším režimem zajištění, kde však nemá soukromí a klid, čímž se zhoršuje jeho zdravotní stav.

Žalovaná opřela rozhodnutí o skutečnost, že žalobci bylo uloženo dvěma rozhodnutími správní vyhoštění, která nabyla právní moci a je dán důvod pro zajištění. Žalovaná byla povinna zkoumat naplnění podmínek čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Rozhodnutí musí splňovat požadavky čl. 15 návratové Směrnice, tj. využití mírnějších donucovacích opatření, zajištění musí trvat nejkratší dobu a úkony směřující k vyhoštění musí být provedeny pečlivě. Po dobu zajištění musí existovat reálný předpoklad, že se podaří naplnit účel zajištění, nesmí existovat překážka, která by bránila naplnění účelu zajištění a správní orgán musí posoudit využití jiných opatření za účelem dosažení účelu zajištění zasahující méně do práv jednotlivce. V případě žalobce existují překážky vyhoštění z důvodu jeho zdravotního stavu a rodinného zázemí v ČR a mohly být využity mírnější donucovací prostředky. Správní orgán v případě posuzování překážek správního vyhoštění, by měl předběžně posoudit a učinit si úsudek, zda správní vyhoštění je alespoň potenciálně možné. Takovými překážkami se policie nezabývala, ani potenciální možnost vyhoštění neposuzovala. Žalobce se domnívá, že vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a rodinným vazbám v ČR není jeho vyhoštění možné realizovat. Vzhledem k onemocnění žalobce, absenci vazeb v Kosovu, požadavku specializované péče a medikaci a potřebě podpory rodiny, tedy zásahu do rodinného a soukromého života je jeho vyhoštění v době zajištění nemožné a od počátku postrádá zákonný účel. Délka zajištění je nepřiměřeně dlouhá a znemožňuje pravidelné soudní přezkum.

Podle čl. 15 odst. 1 návratové Směrnice a § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen vždy posoudit, nepostačuje-li k naplnění účelu zajištění uložení zvláštního opatření za účelem vycestování uvedené v § 123b odst. 1 téhož zákona. Je přesvědčen, že správní orgán mohl v jeho případě využít tyto mírnější donucovací prostředky, mohl posoudit, je-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování v jeho případě dostupnou alternativou. Konstatování, že mírnější donucovací opatření by byla neúčinná a to, že se možnou aplikací vůbec nezabývala, vůbec neobstojí. Žalobce má hlášený pobyt v ČR, do Zařízení v Zastávce u Brna se dostavil dobrovolně, je tedy zřejmé, že neexistovalo nebezpečí nespolupráce s policií a že by mařil její postup. Policie tedy měla žalobci umožnit podat žádost o mezinárodní ochranu, vyčkat posouzení žádosti a po případném skončení řízení, za předpokladu nespolupráce žalobce a neexistence překážek vyhoštění, mohla přistoupit k zajištění. Police byla povinna před vydáním rozhodnutí o zajištění posoudit jeho zdravotní stav a učinit úvahu, zda zajištění osoby s psychiatrickou diagnózou je přiměřené opatření a je-li zajištění schopný. Žalobce před zajištěním projevil úmysl požádat v ČR

o mezinárodní ochranu, a tudíž se na něho vztahovala ochrana podle zákona o azylu a podle téhož zákona není možné zbavit osobní svobody zranitelné skupiny osob, tedy i osob s vážným zdravotním postižením. Revidované znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU mezi zranitelné skupiny vysloveně uvádí osoby s duševní poruchou, i když v případě této Směrnice ještě neuplynula implementační lhůta (21.7.2015) měl by se zákon o azylu vykládat ve světle této Směrnice. Policie vůbec nepřihlédla ke zranitelné situaci žalobce s duševní poruchou, zranitelnost neposoudila a dospěla k rozhodnutí k naplnění podmínek pro zajištění. Hrubě překročila meze správní úvahy, a proto musí být rozhodnutí zrušeno a vzhledem k tomu, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, mělo by být zrušeno podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Žalovaná napadeným rozhodnutím podle ust. § 124a zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem správního vyhoštění z území členských států EU cizince a dobu trvání zajištění stanovila na 120 dnů. V odůvodnění policie uvedla, že se cizinec 23.4.2015 v 17:30 hod. dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka bez cestovního pasu a učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR. Lustrací bylo zjištěno, že prochází evidencí nežádoucích osob od 30.4.2013 do 21.5.2016. Dne 11.9.2008 bylo vydáno prvé rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku, které nabylo právní moci 17.9.2008 a byla stanovena lhůta k vycestování do 30-ti dnů od pozbytí postavení žadatele o mezinárodní ochranu, kdy řízení o jeho žádosti skončilo pravomocně dne 8.8.2011. Od 8.9.2011 začalo běžet správní vyhoštění na dobu 1 roku. Z území ČR nevycestoval, a proto mu byl dne 24.11.2011 vydán trestní příkaz, neboť spáchal přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu dvou let a rozhodnutí nabylo právní moci 3.12.2011. Vzhledem k tomu, že cizinec z území nadále nevycestoval, dne 27.2.2012 byl odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání k trestu odnětí svobody 3 měsíců, rozhodnutí nabylo právní moci dne 27.2.2012. Rozsudkem ze dne 16.5.2012 byl odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, rozhodnutí nabylo právní moci 16.5.2012. Rozsudkem ze dne 30.1.2013 byl odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců a rozhodnutí nabylo právní moci 30.1.2013. Další rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let nabylo právní moci 30.4.2013 a je vykonatelné od 21.5.2013. Cizinec v minulosti požádal dvakrát o mezinárodní ochranu, poprvé v roce 2008, uvedeno shora, řízení o druhé žádosti bylo zahájeno dne 5.3.2014 a ukončeno rozhodnutím krajského soudu zamítnutím žaloby a nabylo právní moci 9.2.2015. MV ČR vydalo cizinci výjezdní příkaz platný od 25.3.2015 do 23.4.2015, do úředního záznamu cizinec uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2000, na krátkodobé vízum s matkou a sestrami za otcem, který zde žil a pracoval, on tehdy žil v Německu jako azylant a německé úřady zařídily vízum do ČR, aby zde mohli žít jako rodiny. Uvedl, že od začátku žil v ČR nelegálně, a proto požádal o mezinárodní ochranu v roce 2008, azyl mu udělen nebyl, dále uvedl svá odsouzení za maření úředního výkonu rozhodnutí. V Kosovu nikoho nemá, nevycestoval a nadále pobývá v ČR neoprávněně. V roce 2013 dostal rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let, a přestože je v ČR ambasáda Kosova, žádný doklad totožnosti si až dosud nevyřídil. Žádal také o mezinárodní ochranu v Rakousku, ale byl vrácen do ČR. Poslední azylové řízení bylo ukončeno před měsícem a dostal výjezdní příkaz platný do dne podání vysvětlení. Uvedl, že má na území zajištěno ubytování u svých rodičů, nemá peníze, ani žádný majetek a chce v ČR žít. Na základě tohoto skutkového stavu policie dospěla k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o a zjištění a z jednání cizince zjistil, že by mírnější donucovací opatření nebyla dostačující a není záruka, že by z ČR vycestoval dobrovolně. Nerespektoval dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, trest vyhoštění, byl odsouzen třikrát k nepodmíněnému

trestu odnětí svobody pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání v celkové době 21 měsíců, z území ČR nevycestoval a dle svého vyjádření ani vycestovat nechce. Jeho prohlášení o mezinárodní ochraně se jeví policii jako účelové jednání a využila oprávnění zajistit cizince za účelem správního vyhoštění.

i rozhodnutími podle § 129 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců zajistila cizince za účelem jejich předání podle Mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem EU před 13.1.2009, nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, podle mezinárodní dohody mezi vládou ČR a vládou SR o předávání a ho tam č. 1/2004, neboť bylo prokazatelně zjištěno, že neoprávněně vstoupili na území ČR z území SR. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání, které proběhne podle mezinárodní smlouvy, tedy dohody mezi vládou SR a ČR shora citovanou, neboť prokazatelně vstoupili na území ČR z území SR a jsou tak splněny podmínky podle č. 2 odst. 1 Dohody. Cizinci byli zajištěni na základě zákona o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje, v tomto případě v ust. § 129, z něhož vyplývá povinnost cizince zajistit, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a to za účelem předání.

Žalovaná ve vyjádření popsala skutkový stav ve vztahu k žalobci jako v napadeném rozhodnutí, a pokud se týká uplatněných žalobních námitek, uvedla, že do úředního záznamu o podání vysvětlení dne 23.4.2015 žalobce uvedl, že je zdrav a lékařské ošetření nežádá, nedoložil žádná lékařská potvrzení, že trpí nějakou duševní chorobou. Tento úřední záznam podepsal, včetně prohlášení o nevyužití práva na ošetření či vyšetření. V požadavku o umístění do zajištění cizinec uvedl, že trpí epilepsií, ale nynější zdravotní stav je dobrý. Že trpí duševní chorobou a je pro ni léčen, žalobce doložil až k žalobě, proto nemůže být v napadeném rozhodnutí žádná zmínka o jeho zdravotním stavu, přesto se dovolává, že mu není poskytována specializovaná psychiatrická péče. Lékař a zdravotní sestra v Zařízení pro zajištění cizinců dokáží kvalifikovaně posoudit na základě doložených lékařských zpráv, pokud je vůbec v Zařízení předložil, kvalitní lékařskou péči včetně podmínek pro pobyt v tomto zařízení. Pokud žalobce trpí vážnější chorobou, měl o tom poskytnout informaci či předložit nějaká potvrzení o existenci nemoci. Lékařka pracující v zařízení sdělila, že cizinec uvedl, že trpí epilepsií, další onemocnění neuvedl, ani nedoložil lékařskou zprávou informující o případné další nemoci. Postoupil potřebná vyšetření související s umístěním a pobytem v zařízení, která byla v pořádku.

Po zhodnocení popsaného skutkového stavu, žalovaná dospěla k závěru, že je dostatečně odůvodněno vydání rozhodnutí o zajištění, neboť z prokázaného jednání vyplývá, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je vzhledem k jednání cizince nedostačující a není záruka, že z území ČR vycestuje, neboť sám uvedl, že vycestovat nechce, nemá finanční prostředky, pouze ubytování u rodičů. Nerespektoval dvě správní vyhoštění, trest vyhoštění, za což byl odsouzen k nepodmíněným trestům, území ČR neopustil, a až poslední den platnosti výjezdního příkazu učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a tento úkon žalovaná posoudila jako účelové jednání. Zajištění není v rozporu s čl. 15 Směrnice, neboť žalobce se vyhýbá výkonu vyhoštění. Žalobce nevlastní žádný cestovní doklad, učinil opět prohlášení o mezinárodní ochraně, a vzhledem k tomu, že v době azylového řízení nelze žádat o vydání cestovního dokladu, žalovaná stanovila dobu zajištění na 120 dnů. Dne 28.4.2015 Odbor azylové a migrační politiky vydal cizinci rozhodnutí o povinnosti setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování a téhož dne vydal příkaz k ukončení zajištění cizince podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Je však nadále umístěn v Zařízení pro zajištění, protože bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti setrvat v něm, do doby než bude rozhodnuto

o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Může požádat o dobrovolný návrh do země původu. Žalobce je svobodný, dospělý, bezdětný, schopen samostatného života v zemi původu, nejde v jeho případě o citelný zásah do rodinného života a s tím, že trpí duševní chorobou, byl správní orgán seznámen až v podané žalobě. Proto ani nebylo třeba posuzovat jeho zdravotní stav. Žalovaná se tudíž domnívá, že rozhodla v souladu se zákonem, neboť v době zajištění byly dány důvody a podmínky pro zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

V rámci posouzení žalobcem uplatněných námitek, soud konstatuje, že žaloba je zcela nedůvodná. Byla sepsána, resp. zástupcem žalobce podepsána dne 11.5.2015, žalované doručena 14.5.2015 v době, kdy žalobce již nebyl zajištěn. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaná 28.4.2015 vydala příkaz k ukončení zajištění s ohledem na vydané rozhodnutí MV ČR, odborem azylové a migrační politiky, č.j. OAM-76/LE-BE02-BE02-PS-2015 ze dne 28.4.2015, které nabylo právní moci téhož dne, o povinnosti setrvat ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem, až do vycestování, maximálně však do 25.8.2015. O tomto skutkovém stavu není v žalobě ani zmínka, přesto, že žalobci muselo být rozhodnutí ze dne 28.4.2015 doručeno.

Pokud by soud nepřihlédl k této zásadní právní skutečnosti, která nastala dne 28.4.2015, musí znovu konstatovat, že žaloba byla sepsána a koncipována bez znalosti úplného skutkového stavu ve věci, vyplývajícího ze správního spisu, neboť žalobce ve svém ústním projevu v rámci úředního záznamu o podání vysvětlení správní orgán o svém zdravotním postižení neinformoval v rozsahu, jak uvedl v žalobě, tj. že trpí duševní chorobou, ale pouze sdělil, že trpí epilepsií, ale zdravotní stav je dobrý. Z hlediska tohoto onemocnění mu byla v době zajištění poskytnuta potřebná lékařská i medikamentní péče, což vyplývá ze zprávy ošetřující lékařky v Zařízení pro zajištění cizinců. Tato lékařka ani nezjistila žádné příznaky žalobcem tvrzeného onemocnění. Cizinec podstoupil potřebná vyšetření před umístěním a pobytem v zařízení, která byla bez nálezů. Cizinec se v žalobě domáhá pouze svých práv na základě Úmluv, judikatury ESLP, na druhé straně ovšem v žalobě neuvedl nic o plnění svých povinností, které předcházely přezkoumávanému rozhodnutí o zajištění. V žalobě pouze povrchně informoval o době a důvodu pobytu v ČR, neuvedl však žádné skutečnosti, které nastaly před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud má na mysli několik rozhodnutí o správním vyhoštění, několik rozhodnutí soudů ČR o odsouzení za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí, která jsou uvedena a citována v napadeném rozhodnutí a mají podstatný vliv na tehdejší rozhodnutí žalované o zajištění žalobce, neboť je zřejmé, že z jednání žalobce v uplynulých letech zcela jednoznačně vyplývá, že pobýval na území ČR bez povolení k pobytu a projevil několikrát svou vůli z území ČR nevycestovat. Bez ohledu na shora uvedené, soud také nepřehlédl, že všechny žalobní body v žalobě jsou koncipovány na základě psychiatrického onemocnění, (které však nebylo před správním orgánem žalobcem uváděno) a toto onemocnění je v žalobě dokládáno lékařskými nálezy vystavenými až od října roku 2013, tudíž žalobci nebránilo nic v tom, aby dostal svým povinnostem vyplývajícím ze shora citovaných rozhodnutí správních orgánů a soudů v předchozích letech.

Po posouzení žalobních námitek, resp. žalobě jako celku dospěl soud k závěru, že není důvodná a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. května 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová